

„Dumnezeu era în Hristos” – temelia împăcării

26 octombrie 2004

Gili Cârstea

La o lună după publicarea articolului despre care vorbeam ieri, sora White revine în Home Missionary cu un alt articol, în care se exprimă și mai clar despre scopurile lui Hristos. Deși caracterul lui Dumnezeu nu era adevăr prezent pentru acea perioadă, fiind respins de responsabilii bisericii chiar înainte de a apuca să fie prezentat bisericii, se pare că unii se întrebau de pe atunci de ce Dumnezeu Vechiului Testament este așa diferit față de Hristos. Probabil că și atunci se credea în intervențiile violente ale lui Dumnezeu „doar în situații de urgență,” așa cum spun unii astăzi, încercând să explice dezastrele planetare fără să înțeleagă natura păcatului. Iată una dintre perlele ei, mult prea avansată pentru acea vreme:

„Lucrarea samariteanului milos reprezintă lucrarea lui Hristos pentru lume. Mântuitorul nostru a venit să descopere caracterul Tatălui, să descopere dragostea Sa pentru oameni. El a procedat exact așa cum ar fi procedat Tatăl în toate situațiile de urgență” (HM 1 oct. 1897).

Extraordinar! De ce nu văd savanții noștri asemenea perle? De ce este așa greu de înțeles că, dacă Tatăl ar fi procedat la fel în locul lui Hristos, și Hristos ar fi procedat la fel în locul Tatălui în toate situațiile „de urgență” din istoria lui Israel? Nu spunem noi, conform afirmațiilor lui Hristos, că Tatăl locuia în El în toată plinătatea Lui și că Hristos nu făcea nimic de la El Însuși? Atunci când vindeca pe leproși, deși poporul ales credea că lepra este pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcat, Tatăl era Cel ce vindeca. Când o salva de la moarte sigură pe femeia prinsă în adulter, Tatăl o salva, deși oamenii doreau să fie omorâtă cu pietre, așa cum poruncise lui Moise Domnul. Atunci când oamenii nu au mai suportat neprihănirea în trup, Tatăl S-a lăsat răstignit, „ca un miel pe care îl duci la tăiere, n-a deschis gura.”

De ce nu reușim să înțelegem că și Tatăl a procedat la fel ca Hristos în toată istoria zbuciumată a familiei omenești? Cum se face că nu reușim să vedem că Tatăl a fost permanent sufocat de o vastă și ticăloasă operațiune de denigrare, de răstălmăcire a faptelor, de falsificare a probelor, ca să poată fi acuzat de violență? Nu este aceasta cea mai de seamă preocupare a Acuzatorului? De ce nu reușim noi să percepem în istorie „Operațiunea Denigrarea” alterând realitatea atât de grosolan, mai ales că am fost avertizați despre ea?

Ca și Tatăl în vechime, Hristos a fost și El confruntat cu situații de extremă urgență, dar niciodată nu a folosit violența, constrângerea, amenințarea sau manipularea oamenilor. Din contră, El a fost oglindirea fidelă a deciziei lui Dumnezeu din veșnicii de a merge pe calea crucii, calea renunțării la Sine, atunci când copiii Săi vor dori să se abată de la drumul neprihănității veșnice. Și vom înțelege clar acest lucru atunci când ne vom lua timp să studiem cu seriozitate implicațiile adevărului Scripturii că „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.”

***